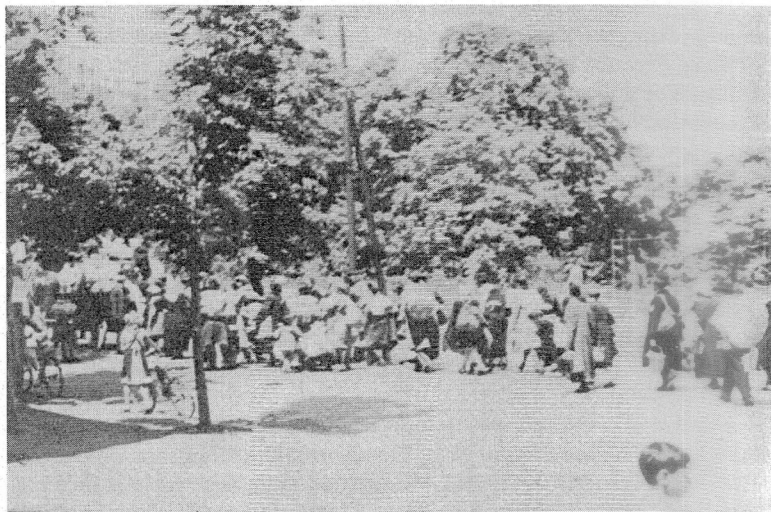

pár nappal július 4–6-ra tervezett bevonulózásuk előtt szállították át a selyemgyárba. A zsidók deportálása után a helyi hatóságok sok kisgyermeket és gyermeket fedeztek fel a táborban, s átadták őket a náciknak „németországi munkára”⁴⁸.

A sárvári táborban volt a gyűjtőközpontjuk azoknak a zsidóknak is, akiket szökésen értek a gettóból vagy a főként dunántúli deportálóközpontokból. Őket is „munkavégzés” céljára adták át az SS-nek.

A sárvári internálótábor Gribowszky György parancsnoksága alatt hat szállítmány számára szolgált megyei gyűjtőtáborként. A már említett két szerelvényen kívül tehát még négy indult el a táborból. Két kisebb szállítmány, aránylag sok „politikai fogollyal” és tüsszal, május 19-én, illetve június 26-án indult innen útnak. A két nagyobb szállítmány pedig, egyenként mintegy 1500 deportálttal, július 24-én, illetve augusztus 4–5-én hagyta el a tábor területét. E két utóbbi deportálást az SS megközelítőleg úgy ügyeskedte ki, ahogyan annak az 1300 zsidónak a deportálását, akiket a kistarcsai internálótáborból indítottak útnak, megszegve Horthy július 7-én hozott, a deportálásokat leállító döntését (lásd a 25. fejezetet). Csúpán maroknyi orvos, állatorvos és mérnök maradt hátra, mert szükség volt rájuk.⁴⁹ Egy becslés szerint Sárvárról mintegy 10 000 zsidót deportáltak hat vasúti szerelvényben.⁵⁰

22.2. kép
Zsidók deportálása, Sopron, 1944